

Ран Босилек

Двеста и двајсет хитрини

Сдругарили се Кума Лиса и Ежко Бежко. Дето Ежко, там и Лиса. Дето Лиса, там и Ежко. Все заедно ходели.

Един ден Лиса рекла:

– Хайде, Ежко, на лозе!

– Хайде, Лиске. Ами пъдарят?

– Их, и ти! Много се плашиш. Аз съм с тебе! Двеста и двайсет хитрини зная. А ти, Ежко, знаеш ли някоя?

– Зная само тринки, но добринки.

– Хайде тогава да вървим! – рекла Кума Лиса.

Тръгнали. Стигнали в лозето. Почнали да ядат грозде.

– Ех, че сладко-о-о! – рекла Лиса. – Ела, Ежко, ела, братко! По-навътре за по-сладко!

– И тука е сладко, кумичке.

– Ела, ела по-навътре! Гледай какво се е жлътнало! Чакай да опитам и червеното! Ах, какъв дъх има!

Рекла не изрекла Кума Лиса – трак! – хванала се в капана.

– Оле, мале, какво стана! – завикала Кума Лиса. – Моля ти се, Ежко! Ти брат, ти сестрица! Кажй една хитрина!

– Какво думаш, Лисанке? От мене ли искаш хитрина? Ти нали знаеш двеста и двайсет хитрини. Аз си зная само тринки.

– Ах, много знаех, Ежко! Ала като тракна капанът, всичките забравих. Ти ще ми кажеш едничка!

– Добре – рекъл Ежко. – Кога дойде пъда-рят, престори се на кротка. Почни да се галиш около него, да въртиш опашка. Той ще те вземе за питомна. Няма да те утрепе. После ще избягаш. Хайде, довиждане! Ще те чакам в гората.

Отишъл си Ежко. Дошъл пъдарят. Като видял Кума Лиса, извикал:

– А-ха! Хванах ли те, Лисано!

Но Лисана завъртяла опашка. Почнала да се гали около него.

– Питомна трябва да е! – рекъл си пъдарят. Той завел Кума Лиса при колибата, вързал я о едно дърво. Тръгнал пак да обикаля лозето. Кума Лиса прегризала връвта и побягнала, На другия ден Кума Лиса пак рекла на Ежка:

– Хайде, Ежко, за грозде!

– Забрави ли капана, кумичке?

– Дребна работа – рекла Лиса. – Не се плаша от нищо. Пак си спомних хитрините. Двеста и двайсет! Има и за мене, има и за тебе! Върви сега да вървим!

– Добре, да идем – рекъл Ежко. Тръгнали. Стигнали до лозето...

Току-що влезли – трак! – хванала се пак Кума Лиса в капана.

– Оле, Ежко, какво стана! Моля ти се, кажи ми една хитринка!

– Как ще ти кажа, Лисанке. Останаха ми само двенки. А ти знаеш двеста и двайсет.

– Пак ги забравих, братко. Ти баща, ти майка! Кажи ми още една хитринка!

Смилил се Ежко. Рекъл й:

– Като дойде пъдарят, престори се на мъртва. Той ще те поудари, ще те поритне, па ще те захвърли настрана. Тогава беж да те няма!

Отишъл си Ежко. Дошъл пъдарят. Видял Кума Лиса и викнал:

– Пак те хванах, Лисано! Сега ще те науча! Той я ритнал – не шавя.

Ударил я – не мърда.

– Умряла е – рекъл си и я отнесъл в селото. Стигнал в къщи.

Завикал:

– Излез, излез, жено! Нося ти кожа за кожух!

Той оставил Кума Лиса на дръвника и влязъл да вземе нож да я одере. Жена му излязла на двора. Гледа тук, гледа там – няма кожа, няма дявол. Излязъл и пъдарят. Почнал да точи ножа.

– А бре, мъжо – рекла жена му, – защо се шегувааш? Де е кожата?

– На дръвника!

– Няма я.

Погледнал пъдарят. Няма Кума Лиса!

– Ах, Лисано! Пак избяга! Ала ще ми паднеш отново в ръцете!

Не минало дълго време, Кума Лиса пак рекла на Ежка:

– Хайде, Ежко, за грозде!

– Мари Лисано, имаш ли ум, нямаш ли? Забрави ли капана?

– Той в лозето остана. Хитрини знае Лисапа, Има за мене. Има и за тебе.

Придумал се Ежко. Отишли за грозде. Гледат – лозето с трап оградено.

Скочила Лиска – прескочила. Скочил Ежко и – цоп – в трапа.

– Моля ти се, Лиске, избави ме! – рекъл Ежко. – Кажи ми една хитрина!

– Ех, Ежко, много знаех, ала сега, като прескочих, всичките забравих.

– Щом е тъй, свършено е! – рекъл Ежко. – Отиде ми животецът! Ела да се простим, сестри-це! Дай да се целунем по устата.

Навела се Кума Лиса. Ежко уж да я целуне, па току я стиснал за устата. Дръпнала се Кума Лиса – изтеглила Ежка от трапа. Но той стиска,

не пуца.

Задал се пъдарят. Хукнала Лиса да бяга. Повлякла и Ежка.

Стигнали в гората. Чак там Ежко се пуснал и рекъл:

– Сбогом, Лисано! Разбрах те каква си. Не ми трябват твоите хитрини. Аз си зная тринки, но са добринки.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Недялков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3300>]